

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.I.1/2023/11. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2023. február 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2022. november 8. napján kihirdetett B.234/2021/57. számú ítéletét helybenhagyja.

Terhelt3 III. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 61.200,- (hatvanegyezer-kétszáz) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyből

Terhelt1 I. r. vádlott 32.400,- (harminckétezer-négyszáz) Ft,

Terhelt2 II. r. vádlott 14.400,- (tizennégyezer-négyszáz) Ft,

Terhelt3 III. r. vádlott 14.400,- (tizennégyezer-négyszáz) Ft megfizetésére köteles az állam javára.

Indokolás

[1] A Győri Törvényszék 2022. november 8. napján kihirdetett B.234/2021/57. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulat), társtettesként elkövetett zsarolás büntettében (Btk. 367.§ (1) bekezdés) és kitarottság büntettében (Btk. 202. §). Ezért őt halmazati büntetésül 4 évi börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott börtönbüntetésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte, megállapította továbbá, hogy a vádlott a börtönbüntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[2] A törvényszék Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában a Budai Központi Kerületi Bíróság 11.Bpk.XI.843/2020/2. számú végzésével alkalmazott próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül helyezte és a próbára bocsátást megszüntette, majd a II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulat), társtettesként elkövetett zsarolás büntettében (Btk. 367.§ (1) bekezdés) és kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk.178. § (6) bekezdés). Ezért őt halmazati büntetésül 2 év 3 hónap börtönbüntetésre és 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott börtönbüntetésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte, megállapította továbbá, hogy a vádlott a börtönbüntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[3] Terhelt3 III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulat), társtettesként elkövetett

zsarolás büntetében (Btk. 367.§ (1) bekezdés) és kitartottság büntetében (Btk. 202. §). Ezért őt mint többszörös és különös visszaesőt halmazati büntetésül 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott fegyházbüntetésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte, megállapította továbbá, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

[4] A törvényszék ítélete ellen az ügyész valamennyi vádlott terhére, a kiszabott büntetések súlyosítása végett jelentett be fellebbezést, míg az I. r. vádlott és védője, valamint a II. r. vádlott teljes körűen, a III. r. vádlott és védője enyhítésért fellebbezett.

[5] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.296/2021/5-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítéssel fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélte. Rámutatott, hogy a felülbírálat a Be. 590. § (2) és (10) bekezdéseire figyelemmel teljes körű. Álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítási eljárás lefolytatása során hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértést nem vétett, relatív hatályú eljárási szabálysértésként az érdemi határozata indokolásának kezdetén azonban tévesen rögzítette azt, hogy az ítélet írásba foglalása során Terhelt3 III. r. vádlott vonatkozásában a Be. 562. § (2) bekezdésében foglaltak alapján jár el, tekintve, hogy a Be. 562. § (5) bekezdése a több vádlottat érintő ügydöntő határozatnál a (2) bekezdés szerinti rövidített indokolást nem teszi lehetővé, emellett e vádlottra az ítélet nem lett jogerős, bűnösséget beismerő nyilatkozatot nem tett. Ezen eljárási szabálysértés azonban érdemben nem befolyásolja a felülbírálatot, tekintve, hogy a szoros személyi összefüggések és a közös cselekvőség miatt a bizonyítékok számba vétele és értékelése ténylegesen valamennyi vádlottra kiterjedt.

[6] Kifejtette, hogy a törvényszék a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összefüggésükben is megvizsgálta, a vádlottak védekezésének elemeivel összevetette, logikusan értékelte, s e mérlegelő tevékenysége eredményeképpen túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg. Az iratok alapján a tényállást pontosítani indítványozta azzal, hogy a sértett védekezésüként kétszer ökölrel oldalba ütötte az I. r. vádlottat, miután az tenyérrel arcon ütötte, illetve adatok hiányában és a súlyosabb bűncselekmények elkövetési idejére figyelemmel mellőzendő, hogy a III. r. vádlott és tanú3 „mintegy két hétig” tartózkodtak a lakásban.

[7] A fellebbviteli főügyészség megítélése szerint a tényállás alapján a törvényszék a vádlottak büntetőjogi felelősségét okszerűen állapította meg. A vádlottak által elkövetett bűncselekmények minősítését is többségében törvényesnek találta, álláspontja szerint tévedett azonban az elsőfokú bíróság akkor, amikor a II. r. vádlott társtettesi minőségét állapította meg a zsarolás büntetében. A II. r. vádlott sem az erőszak kifejtésében, sem a sértett „tartozáselengedésre” kényszerítésében tettesi magatartást nem fejtett ki. Az események folyamatában először a rendőrség kihívásával fenyegette meg a sértettet, (amely a bűncselekmény szempontjából nem releváns fenyegetés volt), majd pedig eszközt biztosított az erőszak kifejtéséhez a III. r. vádlott számára, amivel azonban a bűnelkövetéshez fizikai bűnsegélyt nyújtott. Ez a cselekvősége a zsarolás bűncselekményével szorosan összefüggő, és az erőszak súlyosabb eredménye folytán halmazatban megvalósuló életveszélyt okozó testi sértés büntetének kísérletében is csak részesi minőségét eredményezte, ekként a II. r. vádlott a zsarolás büntetét is bűnsegédként valószínűsítette meg.

[8] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság által kiszabott szankciót valamennyi vádlott vonatkozásában enyhének találta. A törvényszék az I. r. és a III. r. vádlottak vonatkozásában a középértékre való hivatkozással szabta ki a szabadságvesztés büntetést, azonban alapvetően tévesen rögzítette 5 évben az irányadó középértéket, mely az I-II. r. vádlottak esetében a Btk. 81. § (3) bekezdése alapján 7 év, a III. r. vádlottnál a Btk. 89. § (1) bekezdésére is figyelemmel 9 év. Az I. r. és III. r. vádlottak által halmazatban

megvalósított, többségében jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény társas elkövetésére figyelemmel, illetve a III. r. vádlott többszörös és különös visszaesői mivoltában rejlő társadalomra veszélyessége miatt a velük szemben kiszabott szabadságvesztés büntetéseket a ténylegesen irányadó középértékhez indokolt igazítani. A II. r. vádlott a fenti minősítéssel valamennyi bűncselekményét részesként valósította meg, azonban esetében a törvényi minimummal gyakorlatilag majdnem egyező tartamú szankcióban a korábbi próbára bocsátás eredménytelensége végképp nem tükröződik. Mindezek miatt mindhárom vádlott büntetésének súlyosítását indítványozta.

[9] Az I. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában az 1. tényállási pont kapcsán megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében -általánosságban - részletesen kifejtette, hogy miért a sértetti előadást fogadta el ítéleti tényállása alapjául és milyen okból vetette el a terheltek vallomásait, akiknek szavahihetősége erősen kétségessé vált, majd önmagának ellentmondóan rögzítésre került az is, hogy a törvényszék által megállapított ítéleti tényállás részben a vádlottak vallomásain is alapul.

[10] Felhívta a figyelmet arra is, hogy a kitartottság esetében nem a tartást nyújtó, a prostitúciót folytató személy, hanem a tartás kedvezményezettje szándékának van meghatározó jelentősége. Lényeg, hogy a tartás kedvezményezettjének tartás iránti igényét nem kizárólag az egyébkénti szorult helyzete, szükséglete, hanem a prostitúcióból fakadó jövedelemből való részesedés - vagy az is - motiválja. Az elkövetési magatartással kapcsolatban a Kommentár rögzíti azt is, hogy a kitartás anyagi jellegű és az elkövető megélhetését szolgálja, egyben a prostitúciót folytató kihasználását jelenti. Nincs jelentősége annak, hogy a prostitúciót folytató milyen formában (természetben vagy pénzben) "támogat" valakit. Kitartottság azonban csak akkor állapítható meg, ha rendszeresen ad neki nem jelentéktelen mértékű juttatásokat.

[11] Az I. r. vádlott a vallomásai alapján be nem jelentett, alkalmi munkákból szerzett jövedelmével hozzájárult lehetőségeihez mérten a háztartás kiadásaihoz, a közös gazdálkodáshoz, ahogyan ugyanezen okból eladta gépjárművét, melyet a II. r. vádlott sem vitatott. Ennek ellenére a család nehéz anyagi körülmények között élt, állandó, bejelentett munka hiányában rendszeres jövedelemmel nem rendelkeztek, melynek oka nem a munkakerülés volt, hanem az álláskeresés eredménytelensége, így megállapíthatóvá válik az, hogy a II. r. vádlott a prostitúciós tevékenységét szorult helyzetük és szükségleteik fedezése érdekében vállalta, védence el nem fogadása ellenére. Terhelte nem is nagyon akarta elfogadni a prostitúciós tevékenységet, nem az abból származó bevételből való részesedés motiválta, hanem legfeljebb a megélhetés szüksége. Vitatta ezzel kapcsolatban azt is, hogy mekkora bevételre tett szert a II. r. vádlott ezen tevékenységből, hiszen erre nézve bizonyítást nem folytatott az elsőfokú bíróság.

[12] Álláspontja szerint védence cselekvősége tényállásszerű, azonban ezen tényállásszerű cselekmény nem sérti vagy veszélyezteti az adott bűncselekmény, a kitartottság jogi tárgyát, a nemi erkölcsöt, ezért társadalomra veszélyesség hiányában a Btk. 4. §-ára alapítottan felmentő rendelkezésnek van helye.

[13] A 2. tényállási pont kapcsán előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában ésszerű és logikus magyarázatot adott arra, hogy mérlegelése során miért a sértett, tanú2 tanúvallomásaira alapította ítéleti tényállását. Álláspontja szerint azonban ezen megállapított tényállás alapján tévedett az elsőfokú bíróság a cselekmények minősítésekor és a bűnösség megállapításakor.

[14] Érvelése szerint a II. r. vádlott és a sértett 2021. június 26. napján 3:00 óra körüli időben a cím15 szám alatti lakásra találkozót beszélt meg szexuális jellegű szolgáltatás céljából. Polgári jogi értelemben a két fél között szolgáltatási (vállalkozási) szerződés jött létre szóban, mely szerint a II. r. vádlott által nyújtott szolgáltatásért a sértett 15.000,- Ft

összeget fizet meg. A szerződés általános feltételét – ittas embereket nem várok – a II. r. vádlott a www.rossz lanyok.hu oldalon adatlapján is rögzítette. Ezt követően a sértett igénybe vett részszolgáltatást, lezuhanyozott, majd rágót kért, mivel elmondása szerint „egy-két sört megivott”, azaz ittas volt. Polgári jogi értelemben a sértett szerződést szegett azzal, hogy ittasan jelent meg a lakásban, amely csak a zuhanyzása, mint szolgáltatás egy részének igénybevétele követően vált ismertté a II. r. számára, aki a szerződést megszüntette erre alapítva. A szerződés megszüntetése esetében a feleket elszámolási kötelezettség terheli, a már igénybe vett szolgáltatások és az elmaradt haszon (a kieső idő) értékét meg kell térítenie a megrendelőnek, jelen ügyben a sértettnek a vállalkozó, a II. r. vádlott részére. A tényállás nem rögzíti a szerződés megszüntetésével kapcsolatos, a II. r. vádlottól elhangzó nyilatkozatot, kizárólag azt, hogy Terhelt² kiment a konyhába és ezt a tényt közölte az ott tartózkodókkal, ráutaló magatartása, a szolgáltatás nemteljesítése azonban nyilvánvaló volt a sértett számára.

[15] Miután II. r. vádlott a konyhában közölte az ott tartózkodókkal, hogy a „szerződés megszűnt szerződésszegés okán”, az I. r. és a II. r. vádlott a szobába ment, ahol védeence felszólította a sértettet, hogy öltözzön fel és távozzon a lakásból. Álláspontja szerint ez az a mozzanat, amikor a tényállásban a jogtalanság felmerül. Ugyanis tanú² a Btk. 221. § (1) bekezdésében rögzített magánlaksértést követte el az ott bent marad fordulat alapján. Az ítéleti tényállás szerint a sértett - immár a jogtalanság talaján - kijelentette, hogy csak akkor hajlandó elmenni, ha visszakapja az általa kifizetett pénzt. Jogi értelemben tehát az ingatlan elhagyását a teljes szerződési ár kézhezvételéhez, mint feltételhez kötötte az elszámolás helyett, jogtalan haszonszerzésre irányult ezen kijelentése az elszámolási kötelezettség okán. Polgári jogi értelemben a felek között, tanú² és II. r. vádlott között egy elszámolási vita alakult ki, melyben állást foglalt védeence az élettársával egyetértve a birtokukban lévő ingatlanban az immáron jogszerűtlenül bent tartózkodó birtokháborító sértettel szemben. Ekként a védeence cselekménye jogellenesség, egyben társadalomra veszélyesség hiányában nem büntethető. Az erőszak ugyanis - és egyébként a II. r. vádlott általi rendőrséggel történő fenyegetés - alkalmazása megengedett eszköznek tekintendő a polgári jog szabályai szerinti birtokvédelem (Ptk. 5:5-5:6. §) során. A büntetőjogi felelősség kizárása pedig minden további nélkül közvetlenül is alapulhat a Polgári Törvénykönyv birtokvédelmi szabályain, amelyek in concreto ellentmondanak egy tényállásszerű cselekmény jogellenességének. Ezzel kapcsolatban hivatkozott arra is, hogy álláspontja szerint az I. r. vádlott által a birtok visszaszerzése, a sértett távozása érdekében kifejtett védelme, azaz a könnyű testi sértés szükséges, egyben elégséges is volt, azzal nem okozott aránytalanul nagyobb kárt, mint amit ő szenvedett egyértelműen az éjszakai órákban egy, az eljárás során nem tisztázott mértékben ittas birtoksértő által.

[16] Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg az I. r. vádlott mint társtettes felelősségét az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérletében, védeence szándéka ugyanis legfeljebb a könnyű testi sértésre irányult a pofon elcsattanásáig, amelyet követően vált kölcsönössé a bántalmazás a sértettel. Az erőviszonyokat rögzítette az elsőfokú bíróság a tényállásában, olyan tény pedig, amely arra mutatna, hogy védeence szándéka a kölcsönös bántalmazás során 8 napon belül gyógyuló sérülésnél súlyosabbra irányult volna, nem volt megállapítható. Az I. r. vádlott csak védekezett a kialakult verekedés során, nem volt abban a helyzetben, hogy a III. r. vádlottal szándékegységben társtettesként közösen valósítsa meg az életveszélyt okozó súlyos testi sértés kísérletét. Így tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. r. vádlott cselekvőségét a birtokvédelem megengedett eszköze helyett a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott testi sértésnek minősítette, amely így alaptényállása a III. r. vádlott által kifejtett cselekvőség minősítésének, az életveszélyt okozó testi sértésnek is.

[17] Az I. r. vádlott szándéka ugyanis nem terjedt ki a könnyű testi sértésnél súlyosabb tényállás megvalósítására, egyidejűleg nem is tudhatott tényeket Terhelt³ szándékáról,

cselekvőségéről, hiszen verekedett a sértettel. Terhelt¹ legfeljebb hallotta, hogy a III. r. vádlott kéri a baseballütőt, de azzal nem volt és nem is lehetett tisztában, mit szándékozik a fejszenyéllel Terhelt³ tenni, a szándékegységük pedig a sértett ütlegetése során sem alakulhatott ki, hiszen az kizárólag Terhelt³ önálló elhatározásából következett be, maga a fejszenyél kéréséből védenca még csak nem is következethetett arra, mit szándékozik azzal a III. r. vádlott tenni, kizárólag fenyegetését erősíteni vagy ténylegesen használni.

[18] A zsarolás büntette kapcsán kifejtette, hogy a sértett és II. r. vádlott között egy polgári jogi elszámolási vita alakult ki a szolgáltatási szerződés megszüntetése okán, amely legalább részben jogos vagyoni igényt keletkeztetett védenca vonatkozásában is, hiszen nem csak a saját, hanem más személy vagyoni igénye érvényesítése céljából követhető el a bűncselekmény. Ekként jogtalan haszonszerzési célzatról szó sem lehet, ezért az ítéleti minősítés, a zsarolás büntette mindenképpen helytelen. A kényszerítés büntette sem állapítható meg, hiszen az materiális bűncselekmény, melynek eredménye a jelentős érdeksérelem. Jelen ügyben az érdeksérelem akkor érte a sértettet, amikor a II. r. vádlott a szerződést megszüntette, azzal egyidejűleg azonban nem számoltak el. A védenca által kifejtett erőszak az ítéleti tényállás alapján azonban a birtokháborító sértett távozása végett került kifejtésre, a távozásával összefüggésben nem érte további érdeksérelem, legfeljebb az elszámolás elmaradásából fakadó kár, amelyet a Kommentár kiemel az anyagi jellegű érdeksérelmek közül. Az önbíráskodás büntettének megállapítása pedig azért nem jöhet szóba, mert a megállapított ítéleti tényállásban semmi nem utal arra, hogy az I. r. vádlott az erőszakot vagyoni igény érvényesítése érdekében fejtette volna ki. Ő kizárólag távozásra szólította fel az ittas sértettet az otthonából, aki erre nem volt hajlandó, majd ezt követően könnyű testi sértésnek minősülő erőszakot alkalmazott, hogy tanú² távozzék. A védenca által kifejtett erőszak alkalmazása megengedett eszköznek tekintendő a polgári jog szabályai szerinti birtokvédelem során, amellyel kapcsolatban a Btk. 368. § (3) bekezdése rögzíti, nem valósul meg önbíráskodás, ha az erőszak vagy a fenyegetés alkalmazása az igény érvényesítésének megengedett eszköze.

[19] Mindezekre figyelemmel elsődlegesen az I. r. vádlott felmentésére tett indítványt, másodlagosan – az enyhítő körülményekre hivatkozva – a büntetés enyhítését kérte.

[20] A II. r. vádlott védője fellebbezésében azzal érvelt, hogy a II. r. vádlott nem fejtett ki tényállásszerű cselekményt, a sértett ugyanis az első vallomásában nem állította biztosan, hogy a védenca adta oda az eszközt a testi sértés elkövetőjének. Álláspontja szerint nem adta megfelelő indokát annak a törvényszék, hogy a saját magát tényleges elkövetőként megjelölő személy vallomását miért nem fogadta el, annak ellenére, hogy az az összes elkövető vallomásával egybevág. Minderre figyelemmel a védenca felmentésére tett indítványt.

[21] A III. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint a törvényszék a büntetés kiszabásánál nem kellő súllyal értékelte az enyhítő körülményeket és a belső arányosságra is figyelemmel védencével szemben túl súlyos büntetést szabott ki. Nem értékelte enyhítő körülményként a sértett kezdeményező szerepét, agresszív viselkedését, teljes felgyógyulását, míg az ítélet tudomásul vételével védenca lényegében felelősségét is elismerte. Minderre figyelemmel enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt.

[22] Az ítéltábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratával egyezően adta elő perbeszédét.

[23] Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részben megalapozatlan tényállást állapított meg, mivel a tényállás hiányos, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre, helytelenül következtetett. Az ítéltábla azonban a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alapján a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján a törvényszék által

megállapított tényállástól eltérő tényállást állapíthat meg, mellyel kiküszöbölhető a részbeni megalapozatlanság és amely tényállásból levonható a helyes jogkövetkeztetés. Mindezekre figyelemmel a fellebbezésének indokolásában előadott érvek mentén elsődlegesen az I. r. vádlott felmentésére tett indítványt, másodsorban a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[24] A II. r. vádlott védője perbeszédében előadta, hogy álláspontja szerint nem volt megfelelő bizonyíték arra, hogy a II. r. vádlott adta oda a fejszenyelet a III. r. vádlottnak, ezért a másodfokú eljárás során elsődlegesen a felmentését kérte, másodlagosan pedig a büntetése enyhítése mellett érvelt.

[25] A III. r. vádlott védője védőbeszédében három nyomatékos enyhítő körülményre, a sértetti közrehatásra, a III. r. vádlott beismerésére, valamint arra hivatkozva kérte a büntetés enyhítését, hogy a III. r. vádlott erőszakos jellegű bűncselekmények miatt még nem állt bíróság előtt.

[26] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy nem csinált semmi rosszat, tehetetlen volt, a sértett ököllel ütötte. Miután kiszabadult, munkahelyet létesített, jövedelme van, szülei betegek, ő a családfenntartó.

[27] A II. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez, és a felmentését kérte.

[28] A III. r. vádlott az utolsó szó jogán a büntetése enyhítését kérte.

[29] Az ítéltábla a fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján, figyelemmel a (10) bekezdésben foglaltakra is teljes körűen bírálta felül. Vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét is.

[30] Az elsőfokú bíróság az eljárása során abszolút eljárási szabálysértést nem követett el; olyan - az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a vádemelés után a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó - eljárási szabályszegést, amely másodfokon akadályos lett volna az érdemi felülbírálatnak, vagy amely az elsőfokú ítéletet eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné, az ítéltábla nem észlelt.

[31] Ugyanakkor a törvényszék eljárása nem felelt meg mindenben az időszerűség követelményének. Az elsőfokú bíróság a 2022. április 4. napján tartott tárgyaláson kihallgatta a vádlottakat és tanú3 tanút, a 2022. május 23. napján tartott tárgyaláson tanú1 és tanú2 tanúkat, 2022. augusztus 31. napján tartott tárgyaláson tanú4 tanú kihallgatását követően sor került a perbeszédre, melyek elhangzását követően a bíróság megállapította, hogy a vádiratban zsarolás büntettének minősített bűncselekmény a vádtól eltérően önbíráskodás büntettének vagy kényszerítés büntettének is minősülhet, majd elnapolta a tárgyalást. A 2022. október 10. napján tartott tárgyaláson a bizonyítási eljárást ismét megnyitotta, azonban érdemi bizonyítást nem vett fel, a vád és a védelem a korábbi perbeszédekben elmondottakat fenntartotta, majd alig 50 perces tárgyalást követően a határozathirdetés időpontját mintegy 1 hónappal későbbre, 2022. november 8. napjára tűzte ki. A letartóztatásban lévő vádlottakkal szemben folytatott eljárás ilyen mértékű elhúzására az ítéltábla nem talált elfogadható indokot.

[32] Bár a törvényszék rögzítette az indokolásában, hogy az ítélet írásba foglalása során a III. r. vádlott vonatkozásában a Be. 562. § (2) bekezdésében foglaltak szem előtt tartásával járt el, az ott írt lehetőséget több vádlottat érintő cselekmény vonatkozásában az (5) bekezdésében írt rendelkezés nem teszi lehetővé. Emellett azonban az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott esetében is teljeskörű indokolást adott határozatában, így kitért azokra a

bizonyítékokra, amelyekre a döntését alapozta, és indokát adta annak is, hogy a tényállás megállapításánál milyen bizonyítékokat és miért vagy miért nem fogadott el.

[33] Mindezt leszámítva az ítéltábla az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan hibát, hiányosságot, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhette volna és olyan eljárási szabálysértés sem történt, amely az ítélet érdemi felülbírálatát gátolná. A törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le az eljárást, a próbára bocsátással érintett ügy egyesítésére is a Be. 486. §-ban foglalt rendelkezéseknek megfelelően került sor.

[34] A másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megfelel-e a bizonyítékoknak és az tartalmaz-e logikai ellentmondásokat.

[35] E körben megállapította, hogy a törvényszék a megfelelő körben folytatta le a bizonyítást, kihallgatta a vádlottakat, tanú2 sértettet, tanú3, tanú1 és tanú4 tanúkat, ismertetve az igazságügyi szakértői véleményt és a releváns okirati bizonyítékokat. A vádlottak és a védők a beszerzett bizonyítékokat megismerhették, élhettek kérdészi, észrevételezési, indítványtételi jogukkal, így a védelemhez való jog nem sérült. A rendelkezésre álló bizonyítási anyag vizsgálata alapján rögzíthető, hogy a lehetséges körben és minden szükséges vonatkozásban feltárt, egyébként szűkkörű bizonyítékhalmoz tárgyalás anyagává tételére, a tárgyalási szakban még szükségessé váló bizonyítási részcsелеkmények lefolytatására az eljárási törvény előírásainak megfelelően került sor. Olyan bizonyítékot, melyet a Be. 167. § (5) bekezdésében írt tiltott módon szerzett volna be akár a nyomozó hatóság, akár a bíróság, a másodfokú bíróság nem tárt fel.

[36] A bizonyítás gerincét a személyi típusú bizonyítás képezte, a vádlottak és a sértett megfelelő és alapos kihallgatása együttesen elősegítették az ügy érdemének megalapozott megítélését. A lefolytatott bizonyítás teljes körűnek minősíthető, az egyes eljárási cselekmények a bírósági szakban is alaposan, helyénvaló módon kerültek lefolytatásra, a bizonyítékkértékelés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen beszerzett bizonyítékok képezték.

[37] A törvényszék a feltárt bizonyítékokat egyenként és összességében értékelési körébe vonta, felsorakoztatta és bemutatta azokat a bizonyítékokat, melyek alapján a tényállás megállapításra került, minden olyan bizonyítékkal foglalkozott, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélése terén a lényegi kérdések megnyugtató tisztázásához szükségesnek mutatkozott. Indokolási kötelezettségének teljesítése során nemcsak részletesen számba vette a vádlottak vallomásait és az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékokat, hanem indokolásában részletesen elemezte, egymással egybevetette, ütköztette azokat.

[38] Az elsőfokú bíróság kellő alapossággal vizsgálta a vádlottak védekezését, részletről-részletre elemezte az abban található ellentmondásokat, és azokat is, melyek a többi bizonyítékkal ütköztek. Ennek eredményeként megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a folyamatosan változó, olykor önmaguknak is ellentmondó vádlotti vallomások nem fogadhatóak el a tényállás megállapítása során, míg ezzel szemben tanú2 sértett előadására alapítható a tényállás. A sértett ugyanis következetes vallomásokat tett az eljárás során - amellet, hogy saját szerepét sem kívánta kisebbíteni, - a vele történeteket minden alkalommal ugyanúgy adta elő. Nyilatkozott az egyes vádlottak szerepéről, fényképről történt felismertetést követően beazonosította az egyes vádlottakat, azonban nem mondott mást, nem mondott többet, mint ami valójában történt. Abban az esetben, ha nem tudott valamit pontosan megfigyelni – mint például a III. r. vádlott személye – azt is elmondta vallomásában. Emellet a sértetti előadás mindenben megfeleltethető az egyéb bizonyítékoknak is, így különösen az előzményeket illetően tanú1 tanúvallomásának, míg az elszenvedett sérülésekkel összefüggésben az igazságügyi orvosszakértői véleménynek.

[39] Az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége a törvényesen beszerzett bizonyítékokon alapult, a mérlegelő tevékenység menetéről, a rendelkezésre álló bizonyítékok elfogadásának, illetve elvetésének okairól, logikájáról megfelelően számot adott. A bizonyítékértékelő tevékenysége logikai hibáktól mentes, nem tartalmaz téves következtetéseket, megállapításokat, ezért annak támadása ezen bizonyítékok átértékelését, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelését vitatja és annak felülmérlegelését célozza, amelyre azonban a másodfokú eljárásban lehetőség nincs.

[40] Az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a Be. 592. § (1) bekezdés a) és b), valamint (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, az csak kis mértékben szorul pontosításra, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében annyiban egészít ki, hogy

- a 6. oldal 5. bekezdésének végén rögzíti, hogy a sértett közölte a vádlottakkal, hogy nyugodtan hívják ki a rendőrséget.
- a 6. oldal 6. bekezdését pontosítja azzal, hogy a sértett az őt ért arcüritést követően kétszer ökölrel oldalba ütötte az I. r. vádlottat.
- a 6. oldal utolsó bekezdését azzal pontosítja, hogy a koponyatörést és a hajas fejbőr sérülését a fejszenyél okozta.

[41] A fentiek szerint történt pontosításokkal az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 593. §-ban írt hiányosságoktól. Ilyen módon az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdése szerint a pontosított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, amely tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül.

[42] Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére és a terhükre megállapított bűncselekményeket is törvényesen minősítette.

[43] Nem értett egyet az ítéltábla az I. r. vádlott védőjének a cselekmények minősítésével kapcsolatos érveivel. A kitartottság büntettének nincs sértettje, a cselekmény azért veszélyes a társadalomra, mert az elkövető szexuális szolgáltatást nyújtó más személyt kihasznál, azon éléskodik. Az irányadó tényállás szerint az I. r. és a III. r. vádlottak munkahellyel, legális jövedelemmel nem rendelkeztek, ellenben rendszeresen részesültek a II. r. vádlott prostitúcióval szerzett jövedelméből, szinte kizárólag abból éltek, így az I. r. (és a III. r.) vádlott felmentésére társadalomra veszélyesség hiányában nem kerülhetett sor.

[44] Ugyancsak nem osztotta a másodfokú bíróság az I. r. vádlott védőjének jogos birtokvédelemmel kapcsolatos álláspontját. A Ptk. 5:6. § (2) bekezdése szerint önhatalommal akkor lehet fellépni, ha a más birtokvédelmi eszköz igénybevételével járó idővesztés a birtokvédelmet megghiúsítaná. Jelen esetben a megállapított tényállás szerint a II. r. vádlott a rendőrség kihívásával fenyegette meg a sértettet, amennyiben a sértett nem hagyja el a lakást. Ebbe azonban a sértett beleegyezett, közölte, hogy nyugodtan hívják ki a rendőrséget, így - miután ez a fenyegetés hatástalan maradt - alkalmaztak az I. r. és III. r. vádlottak erőszakot a sértettel szemben. Szó sincs tehát arról, hogy a más birtokvédelmi eszköz igénybevételével, a rendőrség kihívásával járó idővesztés a birtokvédelmet veszélyeztette volna, emiatt pedig a vádlottak sem léphettek volna fel önhatalommal a sértettel szemben, azaz magatartásuk, az erőszak alkalmazása a jogtalanság talaján áll. A rendőrség kihívásával ugyanis fény derült volna a II. r. vádlott prostitúciós tevékenységére, illetve arra, hogy az I. r. és III. r. az abból származó jövedelemből élnek, amit a vádlottak nyilvánvalóan el akartak kerülni. A vádlottak emiatt, a sértett lakásból történő eltávolítása érdekében, szándékegyesben alkalmaztak

erőszakot a sértettel szemben, így a testi épség elleni cselekményt is társtettesként valósították meg.

[45] Egyetértett az ítéltábla a zsarolás büntetnének megállapításával is, annak ugyanis valamennyi törvényi tényállási eleme megvalósult. A tényállás szerint a II. r. vádlott - miután a sértettel megbeszélte, hogy milyen szolgáltatásra tart igényt - tőle fizetségként 15.000 forintot vett át. Ezt követően azonban - még ha a sértett ittassága miatt is a szexuális együttlétre nem került sor, és polgári jogi értelemben egyfajta elszámolási vita alakult is ki a sértett és a II. r. vádlott között - a II. r. vádlott a teljes összeg megtartására nyilvánvalóan nem volt jogosult. A sértett azonban hiába kérte vissza a pénzét, az I. r. és a III. r. vádlottak az ily módon jogtalan haszonszerzés érdekében erőszak alkalmazásával a lakás elhagyására kényszerítették a sértettet, mely bűncselekményben a II. r. vádlott a pénz átvételével és jogtalan megtartásával tényállási elemet valósított meg. Emiatt a II. r. vádlott fellebbviteli főügyészség átirata szerinti bűnsegédi minőségének megállapítására sem kerülhetett sor.

[46] A büntetés kiszabása során a törvényszék feltárta és számba vette a vádlottak javára figyelembe vehető enyhítő és súlyosító tényezőket is.

[47] A bíróságnak a törvényben meghatározott keretek között olyan büntetést kell kiszabnia, mely a szem előtt tartja a büntetés célját, igazodik a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez és az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez, valamint szem előtt tartja a büntetések belső arányosságának követelményét is. Az így a kiszabott büntetésnek többek között alkalmasnak kell lennie arra is, hogy a vádlottakat és másokat is visszatartson bűncselekmények elkövetésétől, ez azonban nem jelentheti ugyanakkor a büntetés megtorló jellegének előtérbe engedését.

[48] A fentiekre tekintettel az ítéltábla álláspontja szerint a vádlottakkal szemben alkalmazott szabadságvesztés büntetés összességében nem eltúlzottan súlyos, hiszen az tetтарыныос és figyelemmel van a cselekmények tárgyi súlyára, valamint a III. r. vádlott többszörös és különös visszaesői minőségében megnyilvánuló fokozottabb társadalomra veszélyességére is. A feltárt bűnösségi körülmények alapján az ítéltábla megítélése szerint az I. r. és a II. r. vádlott esetében a törvényi minimum, míg a törvénnyel már több alkalommal összeütközésbe kerülő III. r. vádlott esetében a büntetés középértékének közelében megállapított büntetések megfelelnek a Btk. 79. §-ában írt büntetési céloknak, ezért sem annak súlyosítására, sem enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

[49] Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

[50] A fentiekben kifejtettek alapján az ítéltábla a Győri Törvényszék 2022. november 8. napján kihirdetett B.234/2021/57. számú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[51] A másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a III. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával.

[52] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védők díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, és annak megfizetésére a Be. 574. § (1) és (3) bekezdésére figyelemmel a felmerülés arányában a vádlottakat kötelezte.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.	Dr. Élő András sk.	Szalai dr. Joánovits Krisztina
sk.		
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 2022. november 8. napján kihirdetett B.234/2021/57. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2023. február 28.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács elnöke